

den Mangel, der var ved Forslaget i Henseende til Behjrdelse af de nuværende Laantagere med Udgifter til Rentebevillinger, er saaledes falden bort. Men det forekommer mig rigtignok, at naar dette Vædringsforslag saaledes bliver føjet til, hvad der jo ogsaa har ligget i Meningen fra først af, og man samtidig uden Begrænsning beholder Bevillingsystemet, faar Loven slet ingen Betydning. Den Betydning, som den efter den ærede Ordførers og de ærede Forslagsstilleres Mening skulde have, skulde være at lægge et moralsk Tryk paa Laangiverne, at det skulde være slaaget fast, at den normale Rentefod nu af Lovgivningsmagten er sat til $3\frac{1}{2}$ pCt., men det er meget tydeligt, at naar Lovforslaget bliver affattet, som det nu er foreslaaget, faar Renten her i Landet to normale Fødder at gaa paa, nemlig for al den Rente, der svares af Laan, udgivne til Dato, 4 pCt., og for de Laan, der efterhaanden for Fremtiden gives, $3\frac{1}{2}$ pCt. Et saadant Forhold er sikkert kun egnet til at forvirre Begreberne om, hvad der egentlig er den normale Rentefod, og jeg tror derfor, at den moralske Virkning, der kunde tillægges Loven, om den overhovedet var af nogen som helst Betydning, fuldstændig vil udviskes, naar man faar to normale Rentefødder her i Landet.

Noget ganske andet var, hvis man kunde faa det Vædringsforslag sat ind i Loven, der er stillet af mig og flere Meningsfæller om, at Bevillingsystemet ikke kan benyttes ved Ublaan af offentlige eller under offentlig Tilsyn staaende Midler. Dette Forslag havde vi stillet allerede til 2den Behandling og fik det da forkastet, men med en saa ringe Forskel i Stemmetallet, at vi deri have set en tilstrækkelig Anledning til at komme frem med det paa ny. Den ærede Ordfører sagde, at dette Forslag ikke hørte hjemme i denne Lov og kun var egnet til at lægge Hindringer i Vejen for Loven. Hvad det sidste angaar, kan jeg henholde mig til, hvad jeg sagde ved 2den Behandling, at det vilde jeg ikke tage mig overordentlig nær. Jeg vil dog foretrække, selv med Fare for at lægge Hindringer i Vejen for Loven, at holde fast ved dette Vædringsforslag og søge at faa det knyttet til Loven. Naar vi ere fremkomne med Vædringsforslaget igen, uagtet det, som den ærede Ordfører sagde, ikke hører hjemme paa denne Lov, kunde det ogsaa være rart for os at faa at vide, hvor det saadant Forslag egentlig hører hjemme, thi overalt, hvor Forslaget kommer frem, faa vi at vide, at der hører det ikke hjemme. Da vi havde Statslaansloven for til Behandling, lod der fra Ministerbordet, fra Finansministeren, og

uden al Tvivl tør jeg antage i Forstaaelse med hans ærede Kolleger, det Ord, at han vilde fastholde, at Landet er stedt i Nød, at der er Trang over hele Vinten til Nedgang i Renten, at der er Trang til, at Staten gør, hvad den kan gøre, for at andre Pengeinstitutioner kunne følge efter paa samme Vej og Maalet derved naas. Det udtalte den ærede Finansminister under 1ste Behandling af Statslaansloven. Det hjalp uden Tvivl ikke saa lidt til at faa Statslaansloven til at glide. Senere, da der var Tale om en Forandring af Overformynderiets Rente, stod den ærede Minister op og sagde, at det kunde der ikke være Tale om. Og nu forleden Dag ved Finanslovens 3dje Behandling, da der var Forslag her om Nedsættelse af Renten af Sorø's Akademis og Kommunitetets Midler, stod den højtærede Kultusminister op og sagde, at det kunde der slet ikke være Tale om; det kunde Staten ikke indlade sig paa, for den af Laantagerne blev tvungen dertil. Og til min overordentlig store Overraskelse hørte jeg, da vi kom til Afstemning om dette Punkt, at den højtærede Finansminister stemte imod dette lille uheldige Forslag. Naa, selvfølgelig ikke derfor, at den højtærede Finansminister har forandret sine Anskuelser siden Statslaanslovens første Behandling, men naturligvis har han blot delt den Anskuelse med det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard), at det ikke var noget at byde Folk saadanne Væmpesser som at sætte Renten ned med $\frac{1}{2}$ pCt. for eet Aar ad Gangen; der maatte andet og mere til, nemlig en Rentenedsættelse for bestandig. Det er stadig mit Haab, at den højtærede Finansminister vil vide, om ikke straks, saa efterhaanden, at paavirke sine Kolleger i Regeringen til at slutte sig til de Anskuelser, som han dog vistnok med deres Konsens, deres stiltiende Bifald har udtalt under Statslaanslovens 1ste Behandling. Derfor kommer Forslaget igen. Men naar det ikke hører hjemme paa denne Lov og ikke paa Finansloven og ikke paa nogen særskilt Lov om enkelte Institutioner, som f. Eks. Overformynderiloven, vilde det være rart at faa at vide, hvor det egentlig hører hjemme, medmindre Forklaringen skulde være den, at det er noget, som slet ingen Steber hører hjemme, og som vi burde have beholdt for os selv. Det vilde nemlig ogsaa være en Forklaring. Jeg vil anbefale det høje Ting at stemme for Vædringsforslag under Nr. 2.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg vil blot udtale, at jeg fuldstændig kan slutte mig til det af det ærede Uddalgs